

rülése, lehet, jó ízlésre, fegyelemre, század végi bölcsességre utal — de az úr, amit a temetésén olyan testesen éreztem, mégiscsak ettől, ettől is reményte-
nebb.

Néhány hónapja művelődéstörténeti szemináriumomon, amikor a *Jónás könyvéről* beszéltem, és *A hegyi költő*ből idéztem az egyik nagyon is személyes részt, hogy Jónás képviseli az átlagos, az úgynevezett egyszerű ember ütközését a szituációkkal, „akinek úgy kell a történelmi tragédia, a nagy szerep, mint púp a hátára, aki élni akar, házat építeni, horgászni, szóni-fonni, sörözni, de nem hagyják. Nem hagyja a történelem, az örökös válságok sora, nem hagyja saját emberi mivolta sem, sőt, a természet sem hagyja, az univerzum, amely tele van követeléssel. Jónás szökése valami általános fűbe lapulást jelent a viharok elől, a túlélés ellenállását, az elemi vitalitás választát, istenem, hányszor próbáltuk, mennyire értjük ezt. Hogy aztán a menekülő mégis elmegy prófétának? Hát... el kell menni.” — Szóval, olvastam a szöveget és kommentáltam, hogy mennyire izgalmas a többszörös bújócska, ahogy Babits Jónás mögé rejtőzik, Nemes Nagy Babits mögé, de úgy, hogy mégis felismerhetőek legyenek; objektivitási igényről és önironikus líraiságról beszéltem, sóhajjal, hogy „istenem, hányszor próbáltuk, mennyire értjük ezt”; míg hallgatóim fel nem nevettek: bizony, sokszoros a bújócska, én meg rajtakapottan kitértem. A szeretet — mi más mondható —: bonyolult.

BELICZAY MÁRIA GRAFIKÁJA